

Pán ťa volá

Napísal:

Rev. William Doyle S. J.

*

Dľa anglického spracoval:

Viktor Šichta S. J.

Vydáva:

Posol B. Srdca Ježišovho

„Pán ťa volá“

Napísal:

Rev. William Doyle S. J.

*

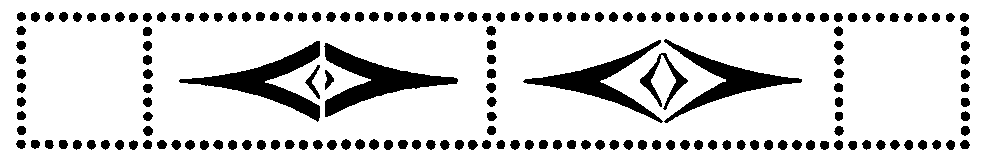
Dŕa anglického spracoval:

Viktor Šichŕa S. J.

*

Vydáva:

Posol B. Srdca Ježišovho.

IMPRIMI POTEST.

Ružomberok, die 23. Maii 1924.

LEOPOLDUS ŠKAREK S. J.

Provincialis.

NIHIL OBSTAT.

Dr. JOANNES STUKNER

ensor.

IMPRIMATUR.

Nr. 961/1924.

Spišská Kapitula, die 3. Maii 1924.

JOANNES

Eppus.

„PÁN ŤA VOLÁ“

„Blahoslavení sú, čo bývajú v tvojom dome, Pane; vždy a na veky budú ťa chváliť.“ Žalm 35.

„Beda, prebeda tým, čo zomreli a nespĺnili svoju úlohu! Čo boli povolani na svätosť a žili v hriechu, čo mali slúžiť Kristovi a pohrúžili sa do toho klamného a bezbožného sveta, čo mali bojovať a ostali v pokoji. Beda tým, čo dostali dary a talent, a ich neužívali alebo zneužili! Svet beží ďalej, ale svätí anjeli a blahoslavení bez prestania volajú: Ach! ach! a beda! prebeda! Toľko povolani vyjde na vnivoč! Toľko nádejí sa zmari! Toľkí si nevážia lásku Božiu a duše idú do zatratenia!“ Newman.

I. Pán volá.

„Poď, nasleduj ma.“

„Učiteľu dobrý, čo dobrého mám činiť, aby som mal večný život?“ To sa pýtal mladík, ktorý bol majetný ale vedel, že život večný je o veľa drahší poklad. Prišiel k Božskému Uči-

teľovi a pýta sa, čo mu treba robiť, aby si zabezpečil tú cennú vec, po ktorej túži. Bol mladý a bohatý, vážený v kraji; jeho život bol bez škvrny.

„Prikázania? — Tie všetky som zachoval od svojej mladosti“, povedal. „Učiteľu dobrý, čo mi ešte chýbuje?“

Ježiš pozrel na neho láskavo, lebo taká duša bola drahá Jeho Najsvätejšiemu Sdrcu. „Keď chceš byť dokonalý“, odpovedal, „id', predaj, čo máš, a rozďaj chudobným. Potom príď a nasleduj ma“.

Nastala trápna chvíľa: príroda a milosť bojovaly so sebou. Pán ho povolal, ukázal mu cestu dokonalosti. Len jednu obeť treba mu priniesť, aby sa jeho verným učeníkom stal, ale to je ťažká, priťažká pre neho, ktorý sa zdal takým veľkodušným. Rozmýšľa, váha, obráti sa a smutný odíde. „Poď, nasleduj ma“, ozýva sa mu v ušiach, ale láska k veľkým majetkom celkom mu zaujala srdce. Povolanie odvrhol. „Aké z'č predtuchy mohly zamračovať pamäť tomu, ktorého Ježiš povolal, aby ho nasledoval. Či uvidí v nebi tú tvár, od ktorej sa na zemi odvrátil?“

Do dvetisíc rokov minulo od tých čias, ale ten istý hlas neprestane šeptať do uší niektorým mladíkom a pannám: „Jedno ti ešte chýbuje — poď, nasleduj ma.“ Mnohí počúvali ten hlas s radosťou a šli za volaním. Majstrovým. Iní však

zapchali si uši, alebo sa bojazlivo odvrátili od toho, ktorý im kýval. Niektorí zas ostali stáť, načúvali a divili sa, či môže také povolanie pre nich byť. Ježiš Nazaretský prešiel popri nich ládam — na vždy?

Pre tých je zostavený ten krátky spis o povolani v tej nádeji, že lepšie poznajú účinkovanie milosti vo svojej duši, alebo aspoň, že sa povzbudia k modlitbe, aby raz sa stali účastnými kráľovských darov lásky Božej.

II. Ako poznám že som povolaný?

1. Čo je povolanie?

„Ako to poznám, či mám povolanie alebo nie?“ Jako často tísila sa táto otázka na perny niektorému chlapcovi, ktorý videl, že život má cieľ, aby len tak leda bolo: „Som istý, že nemám“, — na bok sotil celú vec alebo sa potajomky modlil, aby ho Boh chránil od takého nešťastia! Jako málo pozná taký šťastie, čo odsotí od seba, keď sa protiví volaniu Božiemu, lebo taká otázka a taký cit je často znakom opravdivého povolania.

Po prvé treba nám rozdiel robiť medzi povolaním na kňazstvo, alebo rehoľný život a medzi všeobecným povolaním na dokonalý život vo svete, ktoré všetci ľudia majú. Povolanie na kňazstvo a na rehoľný život je špeciálny dar, ktorý P. Boh tým dáva, ktorých si vyvolil. „Nie, vy ste ma vyvolili“, povedal učeníkom, „ale ja som vyvolil vás,“ a evanjelista hovorí, že „Kto

stus volal k sebe, koho chcel.“ Často volal takých, o ktorých by sme neboli mysleli. Magdalena, až po uši pohrúžená do hlata, stala sa snúbenicou Najčistejšieho. Matúša pri cvendžakeď „ešte dychtil za hrozbou a vraždou proti učeníkom Pánovým“, počul ten hlas. Hriešny život, učí sv. Tomáš, nie je prekážkou povolania.

Hoci tento dar je preveľkej ceny a je znakom naozaj zvláštnej lásky Božej, predsa Pán nechce ho nanútiť duši, ale dá jej slobodu prijať ho, alebo nie. Božský poľovník sa blíži ku koristi, ktorú si vzal na mušku svojej lásky. Bojazlivo pošepne jej slovíčko, ako by sa bál násilie robiť slobodnej vôli. Ak sa duša odvráti. Ježiš odíde, často na veky. On chce iba dobrovoľníkov mať vo svojej službe. Ale keď nafakaná duša počúva, hoci sa trasie a bojí toho, čo jej ten hlas hovorí, vtedy milosť slobodne môže účinkovať a položí korisť k nohám poľovníkovi.

Pri tom prvom stretnutí nevedome poranila dušu túžba po neznámej, doteraz ešte neokúsenej blaženosti. ✕ Žiadosť šľachetnejšieho života skoro nebadano zaujala srdce; modlitba a sebazaprenie, myšlienka na obeť prinášajú nové radosti. Svetské rozkoše, čo predtým tak vábily, zdá sa, že ztratily svoj lesk; radosti a zábavy toho sveta viac už nefahajú alebo neuspokojujú.

Ich márnosť len odpor budí, kým smäd po tom neurčitom „niečom“ trápi dušu. ✕

„Dobrý a láskavý Pane!“ zvolá bl. Henrik Suso, „od maličkosti s neuhasiteľným smädom hľadal som čosi, ale úplne som nerozumel, čo je to. Niekoľko rokov som to sledoval, ale nemohol som nájsť, lebo neviem, čo je to a ešte i teraz ťahá mi niečo srdce i dušu, bez čoho nenájdem nikdy ozajstného pokoja. Pane, v prvých dňoch svojho detinstva hľadal som to v stvoreníach, ale čím viac som hľadal, tým menej som ho v nich našiel, lebo všetko, čo mi prišlo pred oči, skôr ako by som sa mu bol celkom oddal alebo v ňom uspokojil, upozorňovalo ma: „Ja nie som to, čo hľadáš.“ Moje srdce dychtí po tom, lebo by ho chcelo mať. Ach! Toľko razy som zkusil, čo nie je to! Ale čo je to, Pane, to mi je ešte nie jasné. Povedz mi, láskavý Pane, čo je to vlastne, čo ma tak tajne lýbe.“

Popri svetských rozkošiach a radovánkach v srdci ostane bôlna prázdnota. „Aké márne je to všetko! — také prázdne! — také nedostatočné! — Taký má byť môj život vždy? Či som ja len na to stvorený?“

Pomaly sa presvedčí človek o vznešenosti a prednostiach evanjeliumovej dokonalosti, o nevýslovnej kráse panenstva a o šľachetnosti života zasväteného službe Božej a spaseniu duší. Hlasnejším a silnejším sa stáva slabý šepot: „Poď, nasleduj ma,“ keď konečne s radosťou a

s povdačnosťou, alebo niekedy i s prirodzeným odporom a strachom pre zodpovednosť, vidí duša, že „Učiteľ je tu a volá ťa“ — lebo dostala povolanie.

2. Opravdivé povolanie.

Povolanie, všeobecne hovoriac, nie je nič zvláštneho, ako si to mnohí myslia. Je ono prostým vyvolením Božím na nejaký spôsob života.

„Potom pozná niekto, že má povolanie na istú cestu života“, píše P. Coppens, S. J., „keď je úprimne presvedčený, keď môže Božou pomocou súdiť, že táto cesta je pre neho najlepšia, aby obsiahol cieľ, pre ktorý ho Boh stvoril a keď je svojimi darmi a okolnosťami súci stúpiť na túto cestu s pevnou nádejou, že bude mať na nej dobrý výsledok.“

P. Poulain, S. J., veľký ascetický spisovateľ, dodáva: „Na to, aby sme vedeli, či máme povolanie, či je ono od Boha, nie je dosť, keď cítime v sebe neprestajne náklonnosť k nemu. To nie je istý znak, keď nie sú splnené iné prirodzené podmienky, ako zdravie, dobré mravy a nadsťanost.“*

Povolanie na rehoľný stav predpokladá teda nielen náklonnosť, ale i potrebnú súcosť, schopnosť. Boh nemôže byť nedôsledný. Keď od niekoho žiada, aby ho nasledoval, musí mu dať i prostriedky k tomu a odstrániť prekážky, ktoré

*) Cirkvený zákon jasne hovorí, kto môže byť prijatý do rehole: Každý katolík, čo 1. nemá nijakej zákonnej prekážky, 2. má dobrý úmysel a 3. je súci, schopný znášať ťažké rehoľného života.

(Canon 538.)

mu stoja v ceste, n. pr. ťažká choroba, alebo povinnosť oproti rodičom, ktorí by bez všetkej pomoci ostali, atď.

Sv. František salezský za najistejší znak povolania pokladá „silnú a odhodlanú vôľu Bohu slúžiť“, lebo Božský Učiteľ povedal: „Keď chceš... poď, nasleduj ma“. Píše: „Opravdivé povolanie je pevná a vytrvalá vôľa slúžiť Bohu tak a tam, kde ma volá... Nehovorím, že táto túžba musí byť bez všetkého odporu, ťažkosti a nechuti. Nesmieme za nepravdivé považovať svoje povolanie preto, lebo viac necítíme tú radosť, čo na začiatku, ba naopak taký odpor a takú chladnosť, že myslíme, všetko je ztratené. Len keď vôľa ďalej vytrvá v rozhodnutí a nezriekne sa toho, čo prvej chcela.“

Nato, aby sme vedeli, či nás Boh volá na rehoľný život, nie je potrebné, aby nám to sám povedal, alebo skrze svojho anjela nám to oznámil. Nato netreba nijakého zjavenia mať. Prvé vnuknutie treba nasledovať a keď neskoršie odpor a chladnosť sa dostavia, nesmieme sa znepokojoval“.

3. Znaky povolania.

Podáme niekoľko obyčajných znakov povolania, ktoré sú vyňaté hlavne zo spisov P. Gautreleta, S. J. Netreba ich mať všetky, ale keď nebadáš u seba z nich daktoré. vtedy môžeš si spokojne povedať: „Nemám povolania.“

1. Túžba po rehoľnom povolaní s presvedčením, že Boh ňa volá. Táto túžba obyčajne je vtedy najsilnejšia, keď je duša spokojná: po sv. prijímaní a v duchovných cvičeniach.

2. Láska k modlitbe a ku sv. veciam vôbec spolu s túžbou po skrytom živote a po väčšom spojení s Bohom.

3. Keď niekomu oškliví sa svet a je presvedčený o ňom, že je prázdny a nestačí vyplniť mu dušu. Tento cit býva obyčajne najsilnejší počas svetských zábav.

4. Strach pred hriechom, do ktorého tak ľahko je upadnúť a túžba vyhnúť nebezpečenstvám a pokušeniam sveta.

5. Niekdy už to je znakom povolania, keď sa niekto obáva, že ho Boh povolá; keď sa za to modlí, aby ho nepovolal a predsa nestrasie sa tejto myšlienky. Keď je povolanie opravdivé onedlho nastane opak toho, láska k rehoľnému stavu. P. Lehmkuhl hovorí: „Nie je potrebné, prirodzenú náklonnosť mať k rehoľnému životu; ba. Božie povolanie môže byť spolu s prirodzeným odporom proti tomuto stavu.“

6. Horlivosť za duše. Myšlienka, jaká drahá je duša a túžba spolnúčinkovať na jej spasení!

7. Túžba obetovať celý svoj život za obrátenie niekoho, ktorý je nám milý.

8. Túžba zadosťučiniť za svoje alebo za hriechy iných a vyhnúť pokušeniam, oproti ktorým cítime sa slabými.

9. Láska k panenstvu.

10. Šťastie pri myšlienke na rehoľný život, na pomoc duchovnú, pokoj, zásluhy a odmenu, ktoré sú s ním spojené.

11. Túžba obetovať sa a opustiť všetko pre lásku Ježiša Krista a trpieť pre neho.

12. Keď niekto je celkom chudobný a bež škôl, a predsa chce, aby ho prijali hocnačo, to je znak opravdivého povolania.

1. Dobrý úmysel.

Svätý František salezský píše: „Niektorí vstúpia do rehole bez toho, žeby vedeli prečo. Prídu do hovorne daktorého kláštora, vidia mníšky, ktorým sa na tvári zrkadlí pokoj, veseľosť a skromnosť, a pomyslia si: „Jaké blažené je toto miesto! Sem prídem i ja. Svet mi nežičí nedá mi to, čo si žiadam.“

Iní zas hľadajú v ráde pokoj, potechu a iné všelijaké sladkosti povedajúc si: „Jakí šťastliví sú rehoľníci! Sprostili sa všetkých domácich starostí a rodičov, ktorí ustavične rozkazujú a karhajú. ... poďme do kláštora!“

Tieto pohnútky nič nestoja. Pováž si, či máš dosť smelosti a či si rozhodnutý ukrižovať sám seba a zabiť v sebe samolásku, alebo lepšie Bohu dať to urobiť. Tebe treba vedieť, čo je byť rehoľníkom. Je byť spojeným s Bohom neprestajným sebazaprením a jedine pre neho žiť. Naše srdce je na vždy a úplne odovzdané Jeho Bož-

skej Velebnosti; naše oči, jazyk, ruky a všetky údy ustavične jemu slúžia. Pozri si do srdca a viď, či si dost odhodlaný zomrieť sebe a len Bohu žiť. Rehofa je školou zriekania sa a sebazapierania.“

Povolanie na rehoľný život je nadprirodzené, preto také povolanie, čo povstáva z čisto ľudských pohnútok, také spomína sv. František, alebo keď sa niekto chce páčiť rodičom, alebo nejakú dočasnú výhodu hľadá — nebolo by dielom milosti. Keď je však hlavná pohnútkou ktorá nás pohýňa voliť si rehoľný stav, nadprirodzená, povolanie je pravdivé; lebo Opatra Božia často nato použije kríže a nešťastia tohoto života, aby naplnila dušu odporom oproti svetu a pripravila ju na väčšiu milosť.

B. Romuald, zakladateľ kamaldulov, chcel vyhnúť následkom súboja, na ktorom sa zúčastnil. Ukryl sa v jednom kláštore, kde ho šťastie mníchov tak dojalo, že sa Bohu zasvätil.

Sv. Pavel, prvý pustovník, zo strachu pred prenasledovaním utiekol na púšť a v samote našiel taký pokoj a radosť, aký dlho darmo hľadal. Kofkým sa zrazu otvorily oči pri náhlej smrti daktorého milého priateľa, že videli jaký krátky a neistý je život. Uznali, že obľahnúť život večný je to „jedno potrebné“. Sklamaná nádej a láska už mnohých budúcich svätých priviedla k presvedčeniu, že jedine

Ježišovi hodno slúžiť, iba po Jeho láske hodno dychtiť.

Z toho môžeme s učeným theologom, Lessiusom uzatvárať: „Keď sa niekto rozhodne vstúpiť do rehole a odhodlá sa zachovávať jej pravidlá a plniť povinnosti, vtedy je isté, že to rozhodnutie, to povolanie pochádza od Boha, čo aké sú okolnosti, ktoré sa zdajú vyvolať ho.“

„Málo záleží na tom, ako sme začali, len keď sme odhodlaní vytrvať a dobre skončiť.“ hovorí sv. František salezsky. Sv. Tomáš zas má zásadu, že „nie je vážne, z jakého prameňa vyplýva naše rozhodnutie vstúpiť do kláštora; ono je od Boha.“ A Suarez tvrdí, že „túžba po rehoľnom živote všeobecne je od Ducha svätého a nám treba ju akotakú prijať.“

III. Rozhodnutie.

1. Vzbudzujme povolania.

Je to divné, že mnohí zbožní a učení ľudia neboja sa odstrašovať, ako len možno tých, čo chcú ísť do kláštora, ani za svet by im nepomáhali a nepovzbudzovali by ich. „Povolanie musí byť úplne prácou Ducha svätého“, hovoria.

Strašnú zodpovednosť berú na seba, čo vedome odvrátia dakoho s cesty, na ktorú ho Učiteľ povolal. Zabúdajú na slová: „Ja som vás vyvolil,“ a nepozerajú na škodu, ktorú robia zmariac dielo Božie.

Druhá zas spokojne ubezpečujú takého, čo nebol súci pre zväštný rad, že je to istý znak od Boha.

že nemá povolania a viac mu netreba hľadať.

Doista povolanie pochádza shora, ale stvorenia môže napomáhať alebo lhatiť úmysly Božie a Boh vždy používa ľudí pri uskutočnení svojich plánov. Vytvorí charakter dieťaťa je do rúk rodičom a učiteľom složené, oni môžu upraviť kroky chlapcove ku svätyni. Mnohí šťastliví kňazi a mníšky čo deň ďakujú svojmu Stvoriteľovi, že im dal dobrú matku, ktorá im do srdca zasiala prvé semienko povolania.*) Otec a matka ustavične spomínajú dieťatku rozličné povolania, aby im pomohly voliť si stav. Či len najvznešenejšie povolanie, slúžiť Kráľu kráľov, bojovať za cenné duše a rozširovať kráľovstvo Kristovo, treba zamlčať a ho ani nespomenúť?

Svätí vedeli, že Boh očakáva od nich, aby mu boli na pomoci povzbudiť povolania.

Sv. Bernard tak pekne rozprával o výhodách rehoľného života, že ho všetci bratia a 30 šľachtici nasledovali do samoty Citeaux.

Ešte zaujímavejšie je, ako priviedli apoštoli jeden druhého k Pánovi. Sv. Andrej a sv. Ján videli Spasiteľa s Jánom Krstiteľom: „Hľa, Baránok Boží. A počuli ho tí dvaja učenici hovoriť, i šli za Ježišom.“

„Ondrej vyhľadal najprv svojho brata Šimona... a priviedol ho k Ježišovi.“

„Na druhý deň chcel si vyjsť do Galilejska, i našiel Filipa... Našiel Filip Natanaela a riekol

*) Matka kardinála Vaughana 20 rokov každý večer hodinu sa modlievala, aby všetky jej deti stali sa rehoľníkmi, 5 dcér vstúpilo do kláštora, a 6 chlapcov zpomedzi 8 stalo sa kňazmi. Ostatní dvaja tiež boli v seminári, ale neboli súci za kňaza.

mu: Našli sme, o ktorom písali proroci... Riekol mu Natanael: z Nazaretu môže byť čo dobrého? Riekol mu Filip: Pod a viď.“ Išiel a Ježiš i jeho zavolať, aby ho nasledoval.

Takto sa dozvedeli apoštoli o Messiasovi jeden od druhého, pod vplyvom Jeho milosti, bez ktorej nikto nemôže vzbudiť povolanie. „Zapamätaj si dobre“, hovorí sv. Tomáš, „či je to vnuknutie diabla, či rada niektorého človeka, čo nás pohýňa vstúpiť do kláštora a chodiť v šľapajoch Kristových, to vnuknutie alebo rada ostanú bez účinku, dokedy nás Boh vnútorne nepritiahne k sebe.“

„Nikto nemôže prísť ku mne, leda mu je dané od môjho Otca.“

2. Kedy ísť?

Duchovní spisovatelia hovoria, že zlý duch sa siloumocou usiluje prekaziť každú dobrú vec. Keď už nemôže niekoho celkom odvrátiť od úmyslu Bohu sa venovať, aspoň to chce dosiahnuť, aby to odložil na neskoršie. Vie, že vo svete ustavične bude mu hroziť nebezpečenstvo ztrátiť milosť Božiu a „drahocennú perlu“, povolanie. Kým sa ešte brána kláštorná nezavrela za mladým levitom, môže mu vždy uchytiť ten poklad. Postaví mu pasce, vzbudí v ňom pochybnosti a strach, vábi ho na rozkošný život, že i najlepší zvolá: „Nikdy som nemyslel, že taký sladký je svet, kým som ho neopustil.“ Je to výkrik zápasniaceho so smrťou.

Pod hocjakou zámenkou privedie ho nato, aby s dňa na deň odkladal svoj veľkodušný úmysel. „Pane“, zvolá sv. Augustín, „povedal som, idem hneď; počkaj chvíľku; ale to hneď nepríchodilo nikdy, tá chvíľa nema'la konca. Vždy som sa odhodlal obetovať sa ti zajtra, ale nikdy zaraz.“

Jak osudné býva odkladať, keď niekoho P. Boh volá, o tom môžu najmä tí vyprávať, ktorých vek alebo iné okolnosti hatily uskutočniť svoj prvý úmysel.

Ak pochybuješ, či máš povolanie, vtedy rozmýšľaj a to vážne, lebo náhlosť a nerozvažitosť by bola veľká chyba v tejto veci. Výhody však Bohu zasväteného života sú tak veľké, že o veľa väčšie nešťastie by bolo pre priveľkú obozretnosť prísť o povolanie ako vlastnú myšlienku mať za volanie Pánovo.

Môžeme podotknúť, že keby taký šiel za rehoľníka, čo necíti v sebe povolanie, nezhrášil by, len keď je hotový plniť svoje povinnosti a slúžiť Bohu, ako najlepšie môže. Dľa mienky anjelského doktora, sv. Tomáša, Boh neodoprie zvláštne potrebné milosti tomu, ktorý úprimne chce šíriť jeho slávu.

Dobromyseľní ľudia už mnoho škody narobili tým, že roky a roky bránili svojim dietkam ísť do kláštora len preto, aby „zkúšali“ povolanie.

Hovorievajú, že keď poznajú svet lepšie, budú môcť posúdiť svoj úmysel; obzor sa im roz-

šíri a skorej poznajú cenu každej veci. A napokon keď povolanie neprestojí takú zkúšku, útok nebezpečných pokúšení a vábenie svetských rozkoší, ktorým je ono bez potreby vystavené, vtedy je to nie povolanie a lepšie je ho tak nehať.

„Či vo svete má sa skúšať povolanie?“ pýta sa sv. Vincent z Pauly. Pustíte dušu bežať jak chytro len možno na isté útočisko.“ Cirkev dobre vie, jak potrebná je takáto zkúška; preto v každom noviciate niekto aspoň rok trvá, kým rehoľné sľuby složí. Tu je slobodný od nakazeného povetria sveta, má kedy sa modliť a rozmýšľať, môže odísť alebo ostať, ako chce. Každý môže zkúšať seba, či ozaj chce všetko opustiť a nasledovať Krista, kým sa sľubami na veky nezaviaže. „Horšej rady od tejto nemožno dať“, píše Lessius. „Čo je to iné, ako chcieť vyhasiť ducha, pod zámenkou zkúšky a vystaviť búrke pokúšení toho, ktorý zamýšľal prísť do bezpečného prístavu?“

„Keby záhradník mal drahé semeno, ktoré potrebuje veľa opatery, a zasial by ho do kameňistej, trnín zarastenej zeme; keby ho ponechal lúčom slnka a premenám počasia len preto, aby videl, či bude rásť na takom nešťúcom mieste, ktože by ho nepovažoval za blázna? Ešte menej rozumu prezradzujú takí ľudia čo tomu, ktorý chce ísť za rehoľníka, radia ostať na čas vo svete. Povolanie je vnuknutie Božie; je se-

meno, ktoré padlo na zem, aby prinášalo ovocie pre život večný. Zasiaté je do ľudského srdca, ktoré málo zodpovie jeho prirodzenosti a vyžaduje veľkú a starostlivú opateru. Treba nad ním bedliť, aby ho vtáci nebeskí a zlý duch nevyzobaly; trne, žiadosti a starosti svetskej nezahľušili, aby ho ľudia klamnými zásadami nepošliapali. Kto chce zachrániť semeno, čo mu Božský rozsievateľ do srdca zasial, tomu treba utekať zo sveta a hľadať útočisko jak skoro len možno.“

Rodičia často prekročia hranice svojej moci, ktorú im Boh dal nad deťmi. Preto dobre bude uviesť slová veľkého moralistu, P. Balleriniho S. J.: „Otcovská moc nemôže odobrať synom a deťom právo voliť si stav, a keď chcú nasledovať rady Kristove. Ale zato netreba zanedbať povinnosti detinskej lásky a prosiť rodičov o dovoľenie. Keď odopru, nech detky neidú hneď preč, ale nech počkajú krátky čas, kým rodičia uvidia, čo je ich povinnosť. Ale, keď je nebezpečenstvo, že im rodičia nespravodlivo budú prekážať ísť za volaním, vtedy môžu bez ich vedomia odísť. Rodičia majú právo zksúšať povolanie svojich detí, ale nato už nemajú práva, aby ich nútili okúsiť rozkoše svetskej. Keď tieto účinkujú na ne, nesmú z toho uzatvárať, že povolanie nebolo opravdivé. Povolanie mohlo byť pravdivé, ale klamne mohlo byť zanedbané.“

Sv. Alfonz Liguori kopu theologov uvádza, ktorí hovoria: „Rodičia, čo svojim deťkam prekážajú ísť do kláštora, ľ a ľ k ľ h o ľ r i e c h u ľ sa dopúšťajú.“ Sv. Hieronym píše: „Odvrátiť niekoho od rehoľného povolania je zahubiť druhému v srdci Ježiša Krista.“

V živote mladého človeka niet vážnejšej chvíle, ako keď stojí na rozcestí. Mohol by povedať so sv. Pavlom: „Keď som bol dieťaťom, hovoril som ako dieťa, myslel som ako dieťa“, ale bezstarostné dni detinstva sa už pomínuly na vždy. Teraz je mu ísť loďkou na búrlivé more a plaviť sa do prístavu večnosti. Je to sviatočná chvíľa. Chvíľa všelijakých možností, i dobrých i zlých. Musí pozrieť do očí otázke: „Čo bude so mnou v budúcnosti?“ A od voľby závisí nielen šťastie na zemi, ale i duševné spasenie.

Boh mu dal život, ten vzácny dar, aby ho na tej ceste použil, ktorú jeho Božská opatera od večnosti určila. Niektorým okolnosti jasno ukazujú túto cestu. Druhým v srdci protivné túžby bojujú.

S jednej strany vábi ich svet a ľudská prirodzenosť, ktorá chce pohodlnosť a rozkoše; s druhej zas jasne čujú tichý hlas Kristov: „Poď, nasleduj ma! — Potrebujem ťa! — Mám robotu pre teba!“

To je príčina, prečo ho chce odtrhnúť od márnosti. Či smie neísť za tým hlasom? Či môže

byť ľahostajným oproti životu, aký pre neho P. Boh určil a volí si, aký sa jemu páči?

Na túto otázku sv. Alfonz Liguori takto odpovedá: „Kto nenasleduje povolanie rehoľné, nehreší ťažko. Rady Kristove, preto že sú rady, neviazu pod hriechom. Hľadiac však na nebezpečenstvo, ktoré hrozí nášmu spaseniu, keď si nevolíme stav dľa vôle Božej, málokedy ostane bez hriechu, najmä keď niekto je presvedčený, že keď ostane vo svete, sotva bude spasený.“

Kto teda neide za istým volaním Božím, nehreší smrteľne, ale sa vrhá do veľkého nebezpečenstva, že nebude spasený. Boh vidí, aké pokušenia čakajú takého; vie, že v tom planom svete nezachráni si dušu, preto ho volá z neho do rehole. S povolaním je spojená pomoc a milosť, ktoré posilňujú slabú dušu. Keď potom niekto príde o túto pomoc, lebo Boh nedá mu tie milosti vo svete, ktoré by bol dostal v reholi, príťažko bude spasený.

Zapamätajme si, že Pán nás volá z lásky a z veľkodušnosti. Tým však nielen to chce, aby sme sa stali svätými, ale s ním spolupracovali na spasení duší, na tom Božskom diele.

Ký div keď tí, čo nešli za povolaním, zväčša bývajú nešťastliví a často upadnú do veľkých a mnohých hriechov?

IV. Boj za povolanie.

1. Boj s ľuďmi.

Keď sa mladý človek rozhodne opustiť svet, takzvaní dobrí priatelia ho obkľučia a nahovávajú ho, aby nebol taký chabý a nevytiahol sa zpod toho, čo je jeho povinnosťou. Pripomínajú mu, koľko dobrého môže urobiť, keď ostane, kde je. Ale svedomie ho ubezpečuje, že nič lepšieho nemôže urobiť, ako ísť, kde ho P. Boh volá. Pýtajú sa ho, či je taký sprostý zrieknuť sa zábav a rozkoší, ktoré smie spokojne požívať. Napred by sa vraj mal dobre obzrieť vo svete, kým sa pochová v kláštore. Vytýkajú mu, že je zbabelý, tvrdého srdca a ukrutný, keď opúšťa otca, matku na staré dni.

Len ten vie, aký je to strašný boj, ktorý ho už raz prežil. Vyhláseným byť za sebeckého, keď človek chce byť veľkodušným, stretávať sa len s chladnosťou a s posmechom, keď človekovi duša dychtí po nežnosti a spolucítení, je ťažké pre telo a krv, i pre srdce, čo miluje Ježiša. Ba ešte i Boh, ktorý na začiatku všetko pekne zariadil, zdá sa, že schoval svoju tvár a opustil svoju nevestu, aby ju odtiahol od svetскеj lásky a k sebe pritiahol. „Zdalo sa mi“, hovorievala jedna mníška, „že prestala som túžiť po rehoľnom živote v chvíli, keď som sa odhodlala nasledovať povolanie.“

Predtým tešili sme sa obetavému životu, teraz naplňujú nám srdce pochybnosti a obavy.

Sv. Terezia však nám povedá nebáť sa, keď smelo budeme bojovať, len šťastlivší budeme.

Píše: „Keď niečo jedine pre Boha chceme urobiť, skôr ako vec začneme, naplní nás strach. To je vôľa Božia, aby naše zásluhy tým väčšie boli. Čím väčšia je obava, tým väčšia bude odmena a šťastie. Viem to zo skúsenosti. Kto teda má dobré vnuknutia, tomu by som neradila protivíť sa im zo strachu pred ťažkosťami a neuskutočniť ich. Netreba sa báť neúspechu, lebo Boh je všemohúci.“

„Hoci zpočiatku nemala som vôľu ísť za mníšku, predsa uznala som, že je to lepší a istejší stav. Pomaľučky som sa rozhodla, že sa naň prinútim. Ten boj trval tri mesiace. Takto som sa nútila: kríže a trápenia tohoto života nemôžu byť väčšie ako muky očistcove, a ja som zaslúžila peklo. Preto nie je to moc, keď odteraz budem žiť ako v očistci a potom rovno pôjdem do neba.

Diabol ma strašil, že nebudem môcť znášať farchy rehoľného života pre slabosť. Proti tomu som sa bránila rozpomienkou na muky Kristove. Keď on trpel, i ja môžem trpieť za jeho vec. Pri tom som myslela i na jeho pomoc.

Keď som opúšťala otcovský dom, zachytil ma taký bôľ, ktorý sa mi zdal väčším od bôľov pri smrti; myslela som, že sa mi kosti jedna od druhej trhajú. Keď som obliekla rehoľné rúcho, čoskoro dal mi vedieť Pán, ako odmeňuje tých.

čo sa prinútia slúžiť mu. Onedlho som sa nesmierne tešila svojmu stavu a táto radosť neopustila ma podnes.“

2. Ťažkosti.

Teraz pôjdeme trochu pokušiteľovi na ruku a zdanlive povôli. Počujme jeho námietky, ba vynájďme si samé, ktoré sa nám azda nikdy nenadhodia. Pri tom zabudneme celkom, že s povolaním spojená je zvláštna milosť, s ktorou, jako nás o tom apoštol ubezpečuje, všetko zmôžeme.

a) „Mnohí vystúpili.“ — Na to odpovedá sv. Chrysostom: „Načo pozeráš na tých málo, čo svojmu povolaniu neverní ostali? Prečo nemyslíš na tých mnohých, čo ostali verní svojim povinnostiam a v reholi našli pokoj, šťastie a spasenie?

Noviciat je vlastne nato, aby každý zkušal seba, či je ozaj povolaný na takýto život a či nie. Preto nie je hanba opustiť noviciat alebo prepusteným byť, je to len znak, že Boh s človekom inšie zamýšľa. Sv. Jozefovi z Kupertina viac raz odopreli prijať ho do rehole sv. Františka. Vstúpil ku kapucinom, ale po osemmesačnej zkuške prepustili ho, lebo tak badali, že nemá povolania. Z milosti však prijali ho za františkána, medzi ktorými ako svätý žil až do smrti.

b) „Slabý som.“ — Keď Boh nedá dakomu toľko sily, aby plnil povinnosti noviciatu, to je

znak, že ho inde chce mať. Tak to bolo so sv. Benediktom Jozefom Labre. Videl, že ani u cistercitov, ani u kartuzianov nevytrvá. Darmo proboval dva roky u trapistov. Z toho sa presvedčil, že jeho povolanie je inde, vo svete. Tam mu bolo nasledovať Spasiteľa v poníženosti a v trpení.

Zkúsenosť v mnohých prípadoch svedčí, že riadny život rehoľný je veľkým dobrodením pre tých, čo sú slabého zdravia a Boh odmení veľkodušnosť človeka, keď .i pri chorľavosti chce mu slúžiť a dá mu novej sily.

P. Surin S. J. radil svojej 57 ročnej matke, aby šla za karmelitku. Taká slabá bola, že potrebovala stálu pomoc 5 opatrovkýň. Ale v reholi za 15 rokov ani raz neochorela, hoci zachovávala všetky kajúce skutky.

Sv. Bernard slúžil Bohu verne za 63 rokov. Nikdy neupustil z prísnosti, pôstu a roboty, kým vo svete bol veľmi slabý a ustavične krv plul.

c) „Rodičom by srdce puklo.“ — Sv. Alfonz Liguori hovorí, že nikdy neprežil ešte taký boj, ako keď oznámil otcovi, že opustí svet. „Drahý otče, vidím, že musíš pre mňa trpieť. Ale musím ti oznámiť: ja nepatrím viac svetu. Boh ma volá, ja som hotový ísť za jeho hlasom.“ Tri hodiny ma držal v náručí a opakoval: „Synu, neopúšťaj ma! Synu, synu! Nezasluhujem to od teba!“ Keby bol počúval na slová otcove, Cirkev by bola ztratila v ňom

veľkého svätého. Na šťastie rozpomáľal sa na toho, ktorý sa mohol pomenovať najmilším a najtichším a predsa povedal: „Nemyslite si, že som prišiel pokoj uviesť na zem; neprišiel som uviesť pokoj, ale meč. Lebo prišiel som odlúčiť človeka od jeho otca, a dcéru od jej matky... Kto miluje otca alebo matku viac než mňa, nie je mňa hoden.“

d) „Vo svete môžem viac dobrého urobiť.“ — Vo výnimočnom prípade a v okolnostiach, ktoré sa tak ľahko neuskutočnia. Ale všeobecne, kto tak hovorí, ten o tom svedčí, že nezná výhod rehoľného života, ani zásluh sľubov.

Či by sv. František, Dominik, Ignác viac boli urobili za slávu Božiu, keby boli vo svete ostali? Či by zem a nebo nebolo sa stalo chudobnejším, keby na pr. sv. Terezia bola odvrhla milosť povolania?

e) „Dobří ľudia sú i vo svete potrební.“ — Ale či ma Boh tam chce mať? Keď áno, načo ma vtedy volá, opustiť ho? On vie, čo je pre mňa a pre jeho slávu najlepšie, preto slepo musím nasledovať jeho hlas.

P. Olivaint, mučeník komunismu, takto odpovedal na ťažkosti jednému mladíkovi, ktorý chcel vo svete ostať: „Moji rodičia majú veľké plány so mnou... „Ale čo chce Boh?“ „V tom postavení, čo mi núkajú, celý svet ma bude ctíť...“ „Ale Boh?“ „Moja prirodzená náklon-

nosť ma pohýňa v tomto smere...“ „Ale Boh?“ „Doista i vo svete budem môcť spasíť svoju dušu...“ „Dobre, ale či Boh to chce, aby si ju t a m spasil?“

Ani pri najlepšej vôli nemôžem to nijako pochopiť, žeby ten, kto má isté povolanie, mohol by viac dobrého urobiť, keď sa protiví volaniu milosti, ako keď ide za vôľou Božou.

f) „A ž d a n e b u d e m v k l á š t o r e š ť a s t l i v ý.“ — Či je svet raj, v ktorom len láska, pokoj a šťastie prekvitá, v ktorom niet nijakého trápenia? I na rehoľníka môže prísť ťažký kríž, ale aspoň vie sa skoro potešiť príkladom Pánovým: „Učeník nemôže byť nad Učiteľa.“ Pri tom však má radosti, ktoré sú svetu len málo známe. Duševné radosti, ktoré vyplývajú z lásky k Bohu, ani sa porovnať nedajú so svetskými rozkošami, ktoré zväčša prinášajú duši smrť.

g) „P o č k a j ! p o č k a j ! N a č o s a t a k p o n á h l a ť?“ — Ale Ježiš povedal učeníkovi, čo chcel ísť otca pochovať: „Poď za mnou, a ponechaj mŕtvým pochovávať svojich mŕtvých.“

„Ale ty si ešte mladý, počkaj chvíľku.“ — Čakať, kým nákazlivé ovzdušie sveta znivočí krásu ľaliovú môjho srdca, ktorá sa P. Bohu tak veľmi páči? Či mám mu odprieť kvet života a len ostatok (stopku) mu darovať?

V. Výhody rehoľného života.

Boh sa nedá prevýšiť vo veľkodušnosti. Hojne odmeňuje toho, ktorý poslúcha jeho volanie a obetuje sa mu.

„Odpovedal Peter a riekol mu: Hľa, my sme zanechali všetko a nasledovali sme teba, čo teda, čo teda budeme mať za to? Ježiš riekol im: Každý, kto opustí dom, alebo otca, alebo matku pre moje meno: obsiahne stokrát toľko a obdrží život večný.“ „Okús a viď, aký sladký je Pán“, hovorí Žalmista. Sv. Hieronym prirovnáva rehoľníkov, čo opustili svet, Izraelitom, ktorých Boh vyslobodil z otroctva Egyptčanov a hovorí: „Boh im veľkú lásku preukázal, lebo im ťažké otroctvo zamenil so sladkou slobodou dieťok Božích.“

1. Blaženosť.

Svet sa môže chváliť niektorými vecmi, ale to nemôže povedať, že robí blaženými svojich učeníkov a slúžobníkov. Šalomon, ktorý vyplnil všetky fužby svojho srdca, smutno vyznáva: „Čo si len moje oči zažiadaly, nič som im neodoprel; nezrdžal som svoje srdce od nijakej radosti, od nijakej rozkoše, ale som videl, že všetko je márnosť a trápenie ducha, okrem milovať Boha a jedine jemu slúžiť.“

Život rehoľníkov, ako iných ľudí, je boj až do smrti. I oni majú svoje kríže a Boh často posielal na nich veľké skúšky a trápenia, aby ich posvä-

til. Ale cítia v duši vzácny dar Kristov: „Môj pokoj nehávam vám, môj pokoj dávam vám“, ten pokoj srdca, ktorý svet nezná a ktorý zemské rozkoše nemôžu dať. Preto hovorí sv. Vavrinec Justinian: „Všemožúci Boh ukryl blaženosť rehoľného života, lebo keby bola známa, všetko by opustilo svet a utckalo by do kláštora.“

Či je div, keď tým, čo opustili všetko a šli za Spasiteľom, zdá sa „jeho jarmo sladkým a jeho ťarcha ľahkou?“ Boh im prebýva v srdci a tešia sa nádeji na večné blahoslavenstvo.

2. Svätosť.

Cirkevní spisovatelia hovoria, že rehoľný stav prevyšuje všetké ostatné, lebo odstráni prekážky dokonalosti a čo najdokonalejšie zasväť človeka Bohu.

Svet so svojími večnými zábavami a roztržitostami je ukrutným nepriateľom zbožnosti. I najlepšej duše ťažko je nepodľahnúť duchu ľahotajnosti v duchovných veciach a neísť za príkladom, keď už nie za zlým, aspoň za menej povzbudzujúcim. Niektoré duše túžia po modlitbe a sobranosti, ale pre rodinné starosti, spoločenské povinnosti, pre nevyhnutné návštevy, nenájdu času pre Boha.

Kým v reholi prvou a najhlavnejšou povinnosťou a úlohou je starať sa o pokrok a o dokonalosť.

Pravidlá a poslušnosť ukážu človekovi vôľu Božiu, o ktorej vo svete nemôže byť nikdy istý;

chránia ho od mnohých a nebezpečných pokušení, zmenšujúc vo veľkej miere možnosť hrešiť; spoločnosť toľkých vyvolených duší, ich veľkodušný príklad a svätý život, povzbudzujú ho na veľké veci; bez všetkých starostí, môže sa celým srdcom venovať Bohu a jeho láske. Tu môže viesť život podobný životu svojho Pána, Ježiša Krista.

„Pane“, zvolá Dávid, „jeden deň v tvojom dome je viac hoden, ako tisíc vo dvoroch hriešnikov.“ „Mám za isté“, hovorí sv. Alfonz, „že najviac prázdnych trónov po padlých anjeloch zaplní sa dušami, čo sa posvätili v rehoľnom stave. Zpomedzi 60 osôb, čo boli v ostatnom storočíu kanonizované, len 5 nepatrilo do nijakej reholine.“

3. „Tri klince“, sľuby.

Podstatou a žriedlom zásluh rehoľného života sú tri sľuby evanjeliumskej dokonalosti — chudoba, čistota a poslušnosť. Sľub je slávnostné prisľúbenie, ktorým sa človek po dostatočnom uvažovaní zodpovednosti zaviazá Bohu na nejakú dobrú vec.

Doista každý dobrý skutok je o veľa dokonalejší a bohumilší, keď sa naň zaviazeme sľubom. Podľa svätého Tomáša skutok dokonalejšnosti je cennejší, ako skutok menej dokonalejšnosti. Tak skutok lásky je záslušnejší, ako skutok kajúcnosti, lebo láska je dokonalejšia čnosť, ako kajúcnosť. Po Božských čnosťach viery, ná-

deje a lásky, najdokonalejšia je čnosť pocty, skrze ktorú slúžime Bohu.

Sľub je najvznešenejšou čnosťou mravnou, čnosťou pocty Božej. Všetky skutky teda, ktoré zo sľubov vyplývajú, sú povznesené na hodnotu skutkov pocty Božej. Sľub im dáva nielen väčšiu hodnotu pred Bohom a vôľu stálosť a pevnosť v dobrom, ale nesmierne i posväcuje dušu, lebo z každého skutku dvojaké ovocie zbiera, zásluhu patričnej čnosti a čnosti pocty Božej.

Zpomiedzi všetkých sľubov, ktoré možno robiť, najkrajšie a najlepšie sú tri rehoľnícke sľuby. Dokonalosť kresťanská v tom pozostáva, že človek zriekne sa žiadostí života, nohami šliape svet, roztrhá všetké sväzky, ktoré ho viažu k nemu, aby sa s Bohom spojil dokonalou láskou. Tri prekážky, ktoré stoja v ceste dokonalosti, sú dľa sv. Jána, žiadosť očí, ktorá chce majetok, žiadosť tela, ktorá dychtí po smyselných rozkošiach a pýcha života, ktorá sa sľáňa po hodnotách. Sľub chudoby odstráni prvú prekážku, sľub čistoty druhú, sľub poslušnosti tretiu.

Skrze tieto sľuby človek úplne sa odovzdá do rúk Božích, obetuje sa mu ako zápalná obeta na vždy. Nielen majetku sa zriekne, ale i slobody a vlastnej vôle, čo najdokonalejšie sa zasväti Bohu.

Pre tú obetu, ktorú sa rehoľník zaviazal celý svoj život prinášať, volajú sv. otcovia a sv. To-

máš sľuby „druhým krstom“, ktorý úplne zotreminulé hriechy i s trestom spolu. „Nikto nemá väčšej lásky nad tú, keď kto položí svoj život za svojich priateľov.“ „Láska zakryje množstvo hriechov.“ Skrze sľuby daruje rehoľník Spasiteľovi, čo je mu milé a drahé, podstúpi mučenie, ktoré z niektorého ohľadu je boľavnejšie, ako krvavé, lebo dlho trvá.

Tri sľuby sú akoby tri ostré klince, ktorými sa tu na zemi na križ Pánov pribijeme, tri zlaté klince, z ktorých nám ukuje Boh korunu nebeskú.

VI. „Pod! Mám pre teba robotu!“

1. Žatva je veľká.

Samých katolíkov počuť niekedy hovoriť, načo vraj toľko kňazov a mníšiek?

Keď ešte Kristus Pán po zemi chodil, tak to čítame, sadol si raz unavený na kraj cesty. Kým odpočíval, pohľadol na široké, vlniace sa role zbožia, klásky sa kolembaly pod ťarchou semien, z ktorých každé skrývalo v sebe nový život. Pre oči jeho duše, ktorá blčala horlivosťou, bol to obraz znázorňujúci ohromné množstvom ľudí, ktorých on prišiel spasiť, duší, ktorým treba s ním žiť a nasledovať ho. Ticho pozerala na samotného kosca s kosou v ruke, ako pomaly do snopov viaže zbožie, potom smutný sa obrátil k svojim učeníkom a povie tajnostné slová: „Žatva je sice veľká, ale robotníkov má-

lo. Proste teda Pána žatvy, aby poslal robotníkov do svojej žatvy.“

Slová odznely, ale ich ozvenu i naďalej počul. „Žatva je veľká, ale robotníkov málo.“ Pozrime na hocktorú čiastku sveta, všade najdeme rozsiahlu žatvu duší, ktorá čaká, aby ju do stodoly Pánovej priniesli.

„Pre lásku Božiu“, píše jeden missionár, „poďte ku nám. Tu v Afrike jest million a million ľudí, čo nepočuli o Pánovi, z ktorých by boli dobri a blážení kresťania.“

Druhý zas z Číny píše: „Miesto desaťtisíc katechumenov mal by som zajtra stotisíc v mojom okrese, keby len dosť kňazov a mníšiek bolo, čo by ich vyučovali.“

„Žatva je veľká“, pohanský svet, 995,000,000 ľudí alebo $\frac{2}{13}$ človečenstva, nepočul ešte nič o Bohu, a každý z nich má nesmrteľnú dušu, ktorú treba spasíť. Amerika, Anglicko majú milióny obyvateľov „bez viery“. Rusko čaká tiež na robotníkov a najmä na nás hľadá.

„Proste, teda“, hovorí nám Spasiteľ, keď vidí, koľko je ešte roboty, „proste Pána, aby poslal robotníkov, a to mnohých a horlivých, do svojej žatvy.“

2. Pán ťa volá.

Ty si mladý. Sila a oduševnenosť žiari ti z očí. Nádejou pozeráš do budúcnosti. Či nemáš väčšieho a krajšieho ideálu, ako žiť v radovánkach? Túžiš po sláve. Či neznáš vyššieho cieľa,

ako sa klaňať modlám svetským? Spasiteľ ťa volá za dobrovoľníka do svojho vojska. Jemu slúžiť znamená kraťovať. Volá ťa za robotníka do svojej vinice, do svojej žatvy. Jeho istá a hojná odmena ťa neminie. Či pôjdeš za jeho hlasom?

Je pravda, že každý nie je povolaný za kňaza. Ale či ako rehoľný brat nemôžeš pracovať na spasení duší, ako rehoľná sestra nemôžeš napomáhať dielo Pánovo? Rehoľný brat, ktorý sa stará o dokonalosť, ktorý s poníženosťou a láskou odhavljuje domáce práce, môže veľa dušiam vyprosiť milosť, ktorá je im potrebná. A mníšky koľko zátvrdlivcov už obrátili svojou obetavosťou, svojou láskou oproli bližnému!

Doista povolanie je dar Boží. Ale Boh dal by ho mnohým, ktorí by boli hotoví pomáhať mu duše ratovať a prosili by ho o to.

Milý čitateľu, azda už neraz klopal ti Učiteľ na srdce na znak, aby si mu otvoril. „Učiteľ je tu a volá ťa!“ On ťa potrebuje. Id' za ním s dôverou, neobanuješ jakživ.

A keď si jeho hlasu nepočul, pamätaj na slová: „Proste a obsiahnete.“ Pros ho o povolanie do rehole, a to často, každý deň. Pros ho vytrvale a s dôverou. On ti prisľúbil, že ťa vyslyší, aby si sa i ty účastným stal šťastia tých, čo slúžia Pánovi, a „tvoja radosť bola úplná.“

„O jedno som prosil Pána, po tom budem tú-

žiť, aby som v dome Pánovom prebýval po všetky dni svojho života. (Žalm 26. 4.)

Modlitba za voľbu stavu.

Bože, ktorý si Bohom múdrosti a rady, ktorý čítaš mi v srdci úprimnú vôľu, že sa ti chcem páčiť a riadiť sa pri voľbe stavu celkom dľa tvojej najsvätejšej žiadosti, daj mi, na prímluvu prehlahoslavenej Panny, mojej Matky a mojich svätých patrónov, najmä sv. Jozefa a sv. Alojza, milosť poznať, ktorý stav mám si voľiť a kedy nám doňho vstúpiť, aby som v ňom mohol rozširovať tvoju slávu, pracovať na svojej spáse a zaslúžiť tú nebeskú odmenu, ktorú si prisľúbil tým, čo tvoju vôľu plnia. Amen.

(300 dňové odpustky raz denne. Pius X. 2. mája 1905.)

OBSAH:

	Strana
I. Pán volá	5
Pod' nasleduj ma	5
II. Ako poznám, že som povolá - ný?	7
1. Čo je povolanie?	7
2. Opravdivé povolanie	10
3. Znaky povolania	11
4. Dobrý úmysel	13
III. Rozhodnutie	15
1. Vzbudzujme povolania	15
2. Kedy ísť?	17
IV. Boj za povolanie	23
1. Boj s ľuďmi	23
2. Ťažkosti	25
V. Výhody rehoľného života	29
1. Blaženosť	29
2. Svätosť	30
3. „Tri klinec“, sľuby	31
VI. Poď! Máš pre teba robotu!“	33
1. Žatva je veľká	33
2. Pán ťa volá	34
Modlitba za voľbu stavu	36

-Concordia-, Bratislava, Zahradnícka ulica 1.

